

ΣΑΡΤΟΓΡΑΦΩΝΤΑΣ ΤΙΣ ΑΡΝΗΣΕΙΣ ΜΑΣ

θέσεις πάνω στο πολιτικό α.ι.γ.

Εισαγωγή

Η ομάδα της Υπόγας Κ94 στεγάζεται στην Καλλιδρομίου 94 στα Εξάρχεια και λειτουργεί με βάση τις συλλογικές της διαδικασίες. Η κεντρική συνέλευση παίρνει τις σχετικές για τη διαχείριση του χώρου αποφάσεις και συνδιαμορφώνει μαζί με άλλες ομάδες ή ατομικότητες, αντι-ιεραρχικά, ισότιμα και αδιαμεσολάβητα, όταν προκύπτει ανάγκη για σύμπραξη. Θεωρούμε ότι ο φασισμός, ο ρατσισμός, ο σεξισμός και αντίστοιχες αντιλήψεις και συμπεριφορές δε χωράνε στις διαδικασίες και τις εκδηλώσεις μας, αλλά ούτε και στη d.i.y. σκηνή γενικότερα. Προωθούμε την αυτοοργανωμένη δημιουργία και πρακτική όπως αυτή παίρνει σάρκα και οστά μέσα από μουσικές συναυλίες, κινηματογραφικές προβολές, αυτοοργανωμένα μαθήματα, εργαστήρια, distro, bookstro, καφενεία και μπαρ. Όλα αυτά πράττονται υπό το πρίσμα της ενίσχυσης και στήριξης του πολιτικού d.i.y., με στόχο τη διάχυση των σκεπτικών και την ενδυνάμωση και πολλαπλασιασμό των δομών που αυτό περικλύει, στεκόμενοι/ες ενάντια στις νόρμες της κυρίαρχης κουλτούρας.

Το παρόν κείμενο έχει σκοπό να παρουσιάσει τις θέσεις της ομάδας μας, οι οποίες είναι το τελικό απόσταγμα των σχετικών εσωτερικών, θεωρητικών μας ζυμώσεων. Αποτελεί επίσης και έναν γενικό επαναπροσδιορισμό, τον οποίο θεωρήσαμε απαραίτητο λόγω διάφορων αλλαγών στη σύσταση της ομάδας αλλά κυρίως λόγω του μεγάλου όγκου εμπειρικών μας παρατηρήσεων πάνω στη σημερινή κατάσταση της d.i.y. σκηνής. Αυτό δε σημαίνει ότι σβήνουμε τα κεκτημένα που έχουμε θεμελιώσει στα τόσα χρόνια λειτουργίας του χώρου. Τα χρησιμοποιούμε ως βάση για να δομήσουμε το λόγο και τις θέσεις μας με στόχο να αντικατοπτρίζεται ξεκάθαρα η οπτική που έχουμε πλέον. Η έντονη εμπλοκή μας στα αυτοοργανωμένα σκηνικά που λαμβάνουν χώρα στην Αθήνα και η επαφή μας με πλήθος κόσμου και άλλες ομάδες, έπαιξαν καταλυτικό ρόλο στη διατύπωση των θέσεων αυτών. Δεν μιλάμε ως d.i.y. αυθεντίες, αλλά ως ενεργά υποκείμενα, που στόχο έχουν τη διαρκή ανάπτυξη και διεύρυνση της αυτοοργανωμένης σκηνής και τη συνεχή όξυνση της κριτικής στις πτυχές της κυριαρχίας που άπτονται της δραστηριότητάς μας. Ακόμα, δεν πρόκειται για ένα ολιστικό “μανιφέστο ιδεών”, αλλά για μια συμπύκνωση των βασικών μας θέσεων ως συλλογικότητα. Όποτε το κρίνουμε αναγκαίο, θα

επανερχόμαστε είτε για να επικαιροποιήσουμε το λόγο μας, είτε για να εμβαθύνουμε σε επί μέρους ζητήματα που κρίνουμε σημαντικά. Τέλος, αυτό το κείμενο λειτουργεί και ως κώδικας επικοινωνίας με τις ομάδες, μπάντες, συλλογικότητες και ατομικότητες που προσεγγίζουμε ή που θέλουν να μας προσεγγίσουν, χωρίς βέβαια να υποκαθιστά τη ζωντανή διαδικασία της συνέλευσης και συνδιαμόρφωσης μαζί τους.

—Το Κράτος-πάτρονας—

Κρατικοί φορείς

Οι τέχνες είναι ένα ακόμα πεδίο όπου οι κρατικοί φορείς (υπουργείο πολιτισμού, δήμοι κ.ά.) επιλέγουν, είτε πρακτικά, είτε θεωρητικά, να επιβεβαιώσουν την κυριαρχία τους, με σκοπό είτε τη μετατροπή τους σε πολιτιστικό προϊόν, είτε την αναπαραγωγή της κυρίαρχης αφήγησης. Άλλοτε πραγματοποιώντας επετειακές φιέστες του πυρήνα της εκάστοτε ατζέντας τους κι άλλοτε παραχωρώντας το δημόσιο χώρο σε ιδιώτες που διοργανώνουν εκδηλώσεις, όπου αναπαράγουν εμπορευματικές σχέσεις, ανεξάρτητα αν κάποιες φορές τις ντύνουν με εναλλακτικό προφίλ, τις παρουσιάζουν με «αντισυμβατικό» λεξιλόγιο ή δίνουν χώρο σε διαφορετικές μεταξύ τους κουλτούρες.

Ιδρύματα

Ταυτόχρονα, τα διάφορα ιδρύματα πολιτισμού διαπλέκονται με το κράτος χρησιμοποιώντας την τέχνη ως όχημα αφομοίωσης. Τα ιδρύματα αυτά, σάρξ εκ της σαρκός του ιδιωτικού κεφαλαίου, προωθούν μεθοδικά την ατζέντα των αντίστοιχων ομίλων στους οποίους ανήκουν. Συνδέονται ξεκάθαρα και πολυεπίπεδα με τους κρατικούς φορείς, συνάπτοντας σταθερές και αμοιβαία ωφέλιμες οικονομικές και πολιτικές σχέσεις μαζί τους. Μέσω της διαρκούς ανάγνωσης των κοινωνικών ζυμώσεων της εκάστοτε περιόδου, ενσωματώνουν κάθε εναλλακτική μορφή έκφρασης, συρρικνώνοντας την σε μια ακόμα αισθητική πρόταση προς κατανάλωση.

Πέρα απ' τη διαχείριση και την κατά το δοκούν χρήση του πολιτιστικού προϊόντος, οι παραπάνω μηχανισμοί αποσκοπούν και στην αφομοίωση κάθε φαινομενικά ξένης ή και επιθετικής -προς αυτούς-

κουλτούρας. Κατ' αυτόν τον τρόπο, διαστρεβλώνουν τα περιεχόμενά της και ενσωματώνουν μόνο το περιτύλιγμά της στην κυρίαρχη αφήγηση, στα πλαίσια της ομαλής κανονικότητας (π.χ. διοργάνωση γκράφιτι φεστιβάλ υπό την εποπτεία του δήμου, σε ελεγχόμενο δημόσιο ή ιδιωτικό χώρο).

Παράλληλα, εργαλειακή χρήση της τέχνης γίνεται και στα κομματικά φεστιβάλ οποιουδήποτε χρωματισμού, τα οποία αναπαράγοντας κι αυτά την κάθετη/ιεραρχική ιδεολογία, προωθούν την ατζέντα τους, με κύριο στόχο, πέρα απ' τη διασκέδαση και την ιδεολογική κατήχηση των ψηφοφόρων τους, τον προσηλυτισμό νέου κόσμου στις τάξεις τους.

Δημόσιος χώρος

Ο χώρος επιτέλεσης όλων των παραπάνω θεαμάτων είναι κατά κύριο λόγο ο δημόσιος χώρος. Ο δημόσιος χώρος δεν είναι εξ ορισμού ελεύθερος, έχει σχεδιαστεί και κατασκευαστεί από το κράτος και παραχωρείται σύμφωνα με τους δικούς του όρους και υπό τη δική του επίβλεψη. Είναι λοιπόν ένα ακόμα πεδίο εδαφικοποίησης και εμπέδωσης της κυριαρχίας, όπου η έκφραση επιτρέπεται υπό προϋποθέσεις, εναρμονισμένη με τη νομιμότητα. Όταν αυτές αμφισβητούνται, μετατρέπεται σε τόπο αντιπαράθεσης και παίρνει τα χαρακτηριστικά αυτών που τον διεκδικούν. Κατά συνέπεια, παίρνοντας η εκάστοτε συλλογικότητα/πρωτοβουλία άδεια από τους κρατικούς φορείς για την πραγματοποίηση εκδηλώσεων, ακόμα και αν ο σκοπός και το περιεχόμενο της εκδήλωσης φιλοδοξούν να σταθούν επιθετικά απέναντι στην κυρίαρχη κουλτούρα, στην ουσία επικυρώνει το ιδιοκτησιακό τους μονοπώλιο στο δημόσιο χώρο.

Εμείς ως συλλογικότητα, αντιτάσσουμε στα παραπάνω την αυτοοργάνωση και τις οριζόντιες δομές συνδιαμόρφωσης, οι οποίες σέβονται και αναδεικνύουν την έκφραση με τα περιεχόμενά της, συμβάλλουν στο χτίσιμο ενός άτυπου δικτύου αδιαμεσολάβητων σχέσεων και δεν αποσκοπούν στην απόκτηση πολιτικής υπεραξίας. Επιλέγουμε να μη συνδιαλεγόμαστε με κανένα φορέα, ιδιωτικό ή κρατικό, ούτε να ζητάμε την άδειά τους για τις εκδηλώσεις μας, απελευθερώνοντας προσωρινά χώρους απ' την κυριαρχία, προσδίδοντας τα δικά μας χαρακτηριστικά.

—Η μουσική βιομηχανία—

Μαγαζιά και μουσικές σκηνές

Για εμάς, στο στόχαστρο μπαίνουν και τα κάθε είδους μαγαζιά, τα οποία διευρύνουν την εκμετάλλευση της τέχνης στο εμπορευματικό πεδίο, ως επιχειρηματική δραστηριότητα. Λειτουργώντας με βάση το νόμο του εμπορίου, κοστολογούν την έκφραση βάζοντας αντίτιμο στην είσοδο, διαπλέκονται με σπόνσορες και στρατολογούν μπράβους για να προστατεύσουν τη μπίτζνα τους, με σκοπό το μέγιστο κέρδος. Φυσικό επακόλουθο είναι να επιλέγουν “ονόματα”, διαιωνίζοντας έτσι την ανταγωνιστικότητα και καλλιεργώντας λογικές αποκλεισμού με βάση κριτήρια δημοτικότητας, εδραιώνοντας τελικά την ιεραρχία της μαρκίζας.

Συν τοις άλλοις, τα εναλλακτικά μαγαζιά, ακολουθώντας μια διαφορετική στρατηγική με βάση την οικειοποίηση, υιοθετούν d.i.y. πρακτικές, από την ελεύθερη είσοδο και τα πολιτικά τσιτάτα, μέχρι το κουτί ελεύθερης οικονομικής συνεισφοράς, πάντα μέσα από τον παραμορφωτικό φακό του εμπορεύματος και του θεάματος.

Στο πλαίσιο που όλα τα παραπάνω λειτουργούν, υπάρχουν συγκεκριμένοι ρόλοι. Το αφεντικό, οι εργαζόμενοι, οι καλλιτέχνες και οι θεατές αλληλεπιδρούν και αναπτύσσουν διαπροσωπικές επαφές και σχέσεις, οι οποίες σε μεγάλο βαθμό ορίζονται από το εμπόριο και το θέαμα. Επομένως, οι σκηνές που ενδεχομένως σχηματίζονται, δεν είναι κοινότητες ισότιμων ανθρώπων που δημιουργούν και διασκεδάζουν, αλλά αγορές προς οικονομική εκμετάλλευση.

Για τους παραπάνω λόγους, δεν συμπράττουμε με όσους/ες επιλέγουν συνειδητά τα μαγαζιά ως χώρους παρουσίασης της έκφρασής τους. Επίσης δεν συνδιαμορφώνουμε με εκείνους/ες, που παρά την παρουσία τους στην d.i.y. σκηνή, την χρησιμοποιούν ευκαιριακά ή ως σκαλοπάτι για την εκπλήρωση των φιλοδοξιών τους. Ωστόσο, λαμβάνουμε υπόψη ότι υπάρχει κόσμος από περιοχές στην επαρχία στις οποίες δεν υφίστανται d.i.y. δομές ή συχνή τριβή με τον ευρύτερο χώρο της αυτοοργάνωσης. Σε αυτήν την περίπτωση δημιουργούμε κανάλι επικοινωνίας σχετικά με την πιθανή σύμπραξή μας. Ακόμα, θεωρούμε πως οι μπάντες του εξωτερικού

είναι αδύνατον να εξεταστούν σύμφωνα με τα εγχώρια δεδομένα, καθώς οι σκηές εκεί έχουν διαρθρωθεί με διαφορετικό τρόπο από τη δική μας. Φέρουν άλλα χαρακτηριστικά, αντίστοιχα των κοινωνιών που τις εμπεριέχουν και σίγουρα δεν έχουν (ή έχουν χάσει) τα κερημένα και τα προτάγματα του d.i.y. όπως τα αντιλαμβανόμαστε εδώ. Οπότε το δικό μας κριτήριο για να συμπράξουμε μαζί τους, είναι να συμφωνούν με τα πολιτικά μίνιμουμ που αναφέραμε στην αρχή του κειμένου, τόσο αυτές όσο και οι διοργανώσεις στις οποίες συμμετέχουν.

Δισκογραφικές εταιρίες και εταιρίες διανομής

Στην ίδια λογική με τα μαγαζιά λειτουργούν και οι δισκογραφικές εταιρίες κι οι εταιρίες διανομής, οι οποίες επίσης χρησιμοποιούν εμπορικές πρακτικές, όπως διαφημίσεις, “exclusive content” και καμπάνιες στα media, με στόχο το μέγιστο δυνατό κέρδος. Αυτά ισχύουν και για τις underground εταιρίες, ακόμα και όταν αυτές μεταχειρίζονται πολιτικά περιεχόμενα για σκοπούς marketing.

Επίσης, αναγνωρίζουμε το νευραλγικό ρόλο που έχουν αναλάβει τα διάφορα εμπορικά label/distro στην ανατροφοδότηση της διαδικασίας, μέσω της οποίας η μουσική μετατρέπεται σε πολιτιστικό προϊόν, βιομηχανοποιείται, τυποποιείται και εντάσσεται στους κανόνες της προσφοράς και της ζήτησης. Η δημιουργία πεδίων αμφισβήτησης της κυρίαρχης πρακτικής του καπιταλισμού, προϋποθέτει μια στάση η οποία δεν σε τοποθετεί παράλληλα προς την πολιτιστική βιομηχανία, όπως κάνουν οι underground/ανεξάρτητες εταιρίες, αλλά απέναντι σε αυτήν.

Σύμφωνα με αυτήν την οπτική, δημιουργήσαμε το distro της Υπόγας για τη διανομή κυκλοφοριών, από ανθρώπους που έχουμε συμπράξει στο παρελθόν ή θα θέλαμε να συμπράξουμε στο μέλλον, οι οποίες είναι κοντά στις ιδέες της αυτοοργάνωσης και αντιεμπορευματικότητας που προτάσσουμε. Τα έσοδα του distro χρησιμοποιούνται για τη (συν) χρηματοδότηση νέων κυκλοφοριών της d.i.y. σκηνής και τον εμπλουτισμό των κυκλοφοριών του. Αποτελεί συστατικό στοιχείο της δράσης μας, η στήριξη ατόμων και μπαντών που κινούνται στην παραπάνω κατεύθυνση, σε μια προσπάθεια να αποβάλλουμε τις εμπορευματικές λογικές από το χώρο μας.

—Σκοποί Στήριξης—

Πάγια αντίληψη της ομάδας μας είναι ότι οι αυτοοργανωμένες εκδηλώσεις, πέρα από την αξία τους ως πραγμάτωση των προταγμάτων μας σε ενεστώτα χρόνο, πρέπει να έχουν και κάποιο σκοπό στήριξης. Εκτός από την πρακτική αναγκαιότητα της επιβίωσης του εγχειρήματος (λειτουργικά έξοδα, μεταφορικά των μπαντών κλπ), μέσω των σκοπών καλλιεργείται μια κουλτούρα αλληλεγγύης και αλληλοϋποστήριξης μεταξύ όσων συμμετέχουν σε τέτοιες εκδηλώσεις. Ακόμη, δίνεται η δυνατότητα να ενισχύονται άλλα αντίστοιχα εγχειρήματα και πρωτοβουλίες. Εύλογα λοιπόν, αναδύεται η ανάγκη να ξεκαθαρίσουμε ποιούς σκοπούς στηρίζουμε εμείς σαν ομάδα και γιατί.

Η ομάδα μας αποτελείται από άτομα με συγγενείς αλλά διαφορετικές αφετηρίες, τα οποία συμπράττουν πάνω σε μια πολιτική συμφωνία που αφορά αποκλειστικά το πολιτικό d.i.y. Έτσι, επιλέγουμε πλέον σκοπούς που άπτονται αυτής της θεματικής και αφορούν τη στήριξη και την ανάπτυξη της αντιεμπορευματικής και αυτοοργανωμένης έκφρασης, δηλαδή της d.i.y. σκηνης και των δομών, των εγχειρημάτων και των ανθρώπων της. Στη δική μας ανάλυση, η στήριξη σκοπών των οποίων τα πολιτικά περιεχόμενα δεν είναι συλλογικό κτήμα της συνέλευσής μας, θα ήταν επιφανειακή, ασόβαρη και επιβεβλημένη από τη στρεβλή λογική του “όλοι έτσι κάνουν” ή ακόμα χειρότερα υπό το φόβο εκείνης του “όποιος δεν είναι μαζί μας, είναι εναντίον μας”. Αντιλαμβανόμαστε όλα τα πολιτικά προτάγματα, ακόμα και αυτά που θεωρούνται θεμελιώδη, ως θέσεις που χρήζουν σοβαρής συλλογικής ανάλυσης και ζύμωσης ώστε να είναι όντως ενσωματωμένες σε μια γενική πολιτική οπτική. Εμείς επιλέγουμε να επικεντρωθούμε σε εκείνα του πολιτικού d.i.y., τα οποία έχουμε αναλύσει και συνεχίζουμε να αναλύουμε μεθοδικά και εις βάθος και τα οποία είναι και ο λόγος ύπαρξής μας ως συλλογικότητα. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο λειτουργίας, συνδεόμαστε και συμπράττουμε τελικά μόνο με ομάδες ή και ατομικότητες με τις οποίες βρίσκουμε κοινό τόπο στα προαναφερθέντα και όχι με εκείνες που δρουν αποκλειστικά ενάντια σε άλλες πτυχές της κυριαρχίας.

—Ελεύθερη Συνεισφορά—

Στα πλαίσια της διαρκούς ανάπτυξης και όξυνσης του λόγου και της πράξης μας, αποφασίσαμε πλέον να λειτουργούμε το μπαρ του χώρου με ελεύθερη συνεισφορά, ενδυναμώνοντας έτσι τη σημασία της οικονομικής ενίσχυσης του κουτιού. Η αποβολή όσο το δυνατόν μεγαλύτερου κομματιού των εμπορευματικών σχέσεων από τους χώρους και τις δραστηριότητες μας, αποτελεί ένα από τα πιο διαρκή και δύσκολα στοιχεία για τη d.i.y. σκηνή. Η πρακτική της ελεύθερης συνεισφοράς, δοκιμάζει τόσο τις αντοχές των ομάδων που την υιοθετούν, όσο και τη δύναμη της συνειδητής στήριξης του κόσμου της σκηνής, η οποία λόγω της φύσης αυτής της πρακτικής, παίζει πλέον καθοριστικό ρόλο για την ίδια την ύπαρξη των d.i.y. δομών και εκδηλώσεων. Ευελπιστούμε ότι αυτή μας η προσπάθεια θα βρει την απαραίτητη ανταπόκριση και ότι θα βοηθήσει να αναθερμανθεί ο διάλογος γύρω από το συγκεκριμένο ζήτημα.

—Άλλα είδη μουσικής/δημιουργίας—

Ένα ακόμη σημείο που μας ενδιαφέρει να σταθούμε, είναι η διεύρυνση της d.i.y. σκηνής, αλλά και η εμπέδωση της αυτοοργάνωσης στο τώρα σε άλλες δραστηριότητες, όπου είναι αυτό επικτικό.

Είναι γενικά παραδεκτό πώς “παραδοσιακά” οι d.i.y. εκδηλώσεις εμπιρίχουν πολύ συγκεκριμένα είδη έκφρασης. Αυτό είναι αποτέλεσμα αφενός ενδεχόμενων αισθητικών και άλλων αγκυλώσεων του παρελθόντος και αφετέρου του γεγονότος ότι στις περισσότερες μορφές έκφρασης, η d.i.y. οπτική έχει από ελάχιστα μέχρι μηδενικά ερείσματα. Η δική μας εμπειρία, μας έχει δείξει ότι υπάρχει ένας αυξανόμενος αριθμός περιπτώσεων που τα παραπάνω δεν ισχύουν και άρα πληρούνται οι προϋποθέσεις ώστε να είναι δυνατή μια σύμπραξη με ανθρώπους, που το είδος μουσικής που παίζουν ή η μορφή δημιουργίας μέσω της οποίας εκφράζονται, δεν είναι αυτό που έχουμε συνηθίσει στους χώρους μας. Έτσι, εμείς προτείνουμε την καλλιέργεια μιας κουλτούρας, η οποία θα επιτρέπει στους d.i.y. χώρους να είναι δεκτικοί προς τέτοιους ανθρώπους και συλλογικότητες, εφόσον βέβαια εκείνοι και εκείνες έχουν σαφή d.i.y. προσανατολισμό και συμφωνούν με το γενικό πολιτικό σκεπτικό του χώρου που επιθυμούν να τους φιλοξενήσει.

—Άλλες Δραστηριότητες—

Πέρα από τις συναυλίες, πιστεύουμε πως είναι εξίσου σημαντικό να αναπτύσσεται θεωρητικά το υπόβαθρο και των υπόλοιπων δραστηριοτήτων μας. Πάλι μέσω της δικής μας εμπειρίας, έχουμε καταλήξει πως τα μαθήματα, οι προβολές, τα καφενεία/μπαρ κλπ, δεν αρκεί απλά να πραγματοποιούνται σε d.i.y. χώρους για να είναι κτήμα μας. Χωρίς το απαραίτητο πολιτικό επιστέγασμα και χωρίς ένα μελετημένο σκοπό, δεν απαλλάσσονται από τη νοοτροπία και τα χαρακτηριστικά που εμείς αντιμαχόμαστε και αποτελούν απλά τζάμπα εκδοχές των θεσμών και των μαγαζιών, όπου τα βρίσκει κανείς κανονικά σαν εμπορεύματα. Ένα αυτοοργανωμένο μάθημα, που δεν στοχεύει στην αναζήτηση της γνώσης πέρα από τις προσαγές και τις ανάγκες των θεσμών, μπορεί να καταντήσει ένα τζάμπα φροντιστήριο για την απόκτηση των τίτλων τους. Μια αυτοοργανωμένη προβολή, που δεν αποτελεί μια οριζόντια, συλλογική προσπάθεια γνωριμίας, απόλαυσης αλλά και κριτικής του σινεμά, παραμένει ένα τζάμπα θέαμα. Ένα αυτοοργανωμένο καφενείο/μπαρ, που δεν δημιουργεί τις συνθήκες ενός χωροχρόνου διασκέδασης, επικοινωνίας και ζύμωσης των ανθρώπων, πέρα από τους περιορισμούς και την κανονικότητα των μαγαζιών, μπορεί να καταλήξει ένα τρας “ξεφτύλισμα” άκριτης, “για πλάκα” κατανάλωσης του πάτου του πολιτισμικού προϊόντος.

—Για τη d.i.y. σκηνή σήμερα—

Η πολύχρονη παρουσία και συμμετοχή της ομάδας μας σε αυτοοργανωμένες εκδηλώσεις, μας έχει δώσει την ευκαιρία να συμπράξουμε, να βρεθούμε και να συζητήσουμε με έναν μεγάλο αριθμό ανθρώπων που με τον τρόπο τους συμμετέχουν ή συμμετείχαν στην ευρύτερη d.i.y. σκηνή. Αυτή η διαλεκτική, μας έχει βοηθήσει αρκετά, τόσο πρακτικά όσο και θεωρητικά, σε σημείο να θεωρούμε πλέον ζωτικής σημασίας την ύπαρξη μιας συνεχούς και δημόσιας ανταλλαγής απόψεων μεταξύ των ατόμων και των συλλογικοτήτων που στήνουν τέτοια σκηνικά και παράγουν αντίστοιχο λόγο.

Σύμφωνα λοιπόν με αυτό το σκεπτικό, θα θέλαμε μέσω αυτού του κειμένου να εκθέσουμε και κάποιους προβληματισμούς μας, που αφορούν το εσωτερικό της σκηνής, όχι με ύφος αλάθητου κριτή αλλά

σε μια προσπάθεια να αναζωπυρωθεί ο διάλογος που προαναφέραμε. Στόχος μας είναι να συμβάλλουμε τόσο στο να γίνουν ακόμα πιο αιχμηρά τα κεκτημένα της αυτοοργάνωσης, όσο και στο να βρίσκονται συνέχεια νέα πεδία αρνήσεων στις προταγές της βιομηχανίας του θεάματος. Ένας βασικός λόγος, για τον οποίο στεκόμαστε τόσο στη σημασία της αυτοκριτικής της σκηνής, είναι ότι δε θεωρούμε το d.i.y. μια απεγάδιαστη λύση με ετοιμοφόρητα ατζέντα, αλλά ένα θεωρητικό και πρακτικό πεδίο διαρκούς ζύμωσης που επηρεάζεται από πολλούς παράγοντες και διαμορφώνεται ανάλογα με το πώς, πού και από ποιους πραγματώνεται. Πιο συγκεκριμένα, θέλουμε να αναφερθούμε σε προβληματικές που εντοπίζουμε σε θέματα που παραδοσιακά απασχολούν το πολιτικό d.i.y. και στην, κατά τη γνώμη μας, διαστρέβλωση κομματιών ή ολόκληρων προταγμάτων του.

Παρατηρούμε συχνά πως το d.i.y. χρησιμοποιείται πολλές φορές απλά σαν ταμπέλα. Άτομα και συλλογικότητες που φέρουν ελευθεριακές αντιλήψεις, χρησιμοποιούν στις εκδηλώσεις τους πρακτικές που δε συνάδουν με τα προτάγματα της αυτοοργάνωσης. Αναλύοντας αυτό το φαινόμενο, έχουμε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι αυτό συμβαίνει λόγω μιας στρεβλής κατά τη γνώμη μας “ιεράρχησης προτεραιοτήτων”. Αυτό που συχνά υποστηρίζεται σε τέτοιες περιπτώσεις, είναι ότι η ανάγκη για χρηματική/πολιτική στήριξη κάποιου ατόμου ή συλλογικότητας, υπερσκελίζει τα d.i.y. προτάγματα.

Αφήνοντας στην άκρη το γεγονός ότι αυτή η άποψη εδράζεται εν μέρει στην σταθερή απαξίωση του πολιτικού d.i.y. και την αντιμετώπισή του απλά σαν έναν ελευθεριακό τρόπο διασκέδασης και τον υποβιβασμό του σε ταμείο άντλησης οικονομικών πόρων, η παραπάνω λογική “μπάζει” και στο βασικό της επιχείρημα. Αυτή η πρακτική δεν επιβάλλεται λόγω μιας συγκυριακής ανάγκης να επικεντρωθεί η προσοχή σε μια συγκεκριμένη πτυχή της συνολικής κριτικής στην κυριαρχία. Κάτι τέτοιο θα ήταν και για εμάς κατά περίπτωση λογικό και αποδεκτό. Αντίθετα, θεωρούμε πως αυτό που περιγράφουμε είναι η λογική του “ο σκοπός αγιάζει τα μέσα”. Δηλαδή, δεν πρόκειται για μια επιλογή ιεράρχησης που αναγκάζεται να κάνει κανείς/καμία λόγω συγκυριών, αλλά μια πάγια λογική σύμφωνα με την οποία ο τελικός στόχος δικαιολογεί την εργαλειακή μεταχείριση μέσων και την ενσωμάτωση λογικών που για μας δεν έχουν καμιά σχέση όχι μόνο με το πολιτικό d.i.y., αλλά

και με την ελευθεριακή σκέψη γενικά. Αυτό στην περίπτωση του d.i.y. ενισχύεται και από την απαξίωση που προαναφέραμε. Για να το πούμε ξεκάθαρα, είναι εύκολο να παραμερίσεις προτάγματα τα οποία θεωρείς δευτερεύοντα εξαρχής και να χρησιμοποιείς απλά την ταμπέλα τους επειδή “έτσι συνηθίζεται”. Επιπροσθέτως, η λογική της “επιβαλλόμενη αναγκαιότητας” καταρρίπτεται και από την ίδια την πραγματικότητα, καθώς πολλές φορές d.i.y. συλλογικότητες έχουν στήσει επιτυχημένα σκηνηκά για αντίστοιχους σκοπούς χωρίς να κάνουν αξιακές εκπτώσεις.

Για εμάς, όσο απουσιάζουν τα πολιτικά περιεχόμενα του d.i.y., που το θωρακίζουν θεωρητικά και το οπλίζουν πρακτικά ενάντια στις λογικές της κυρίαρχης κουλτούρας, τόσο αυτό καθίσταται ευάλωτο και διαβρώνεται απ’ αυτήν. Έτσι, προκύπτουν φαινόμενα όπου οι συμμετέχοντες χρησιμοποιούνται ως “όνομα” από την εκάστοτε διοργάνωση, η οποία εκμεταλλεύεται την απήχησή τους, όπως επιτάσσει η λογική της μαρκίζας. Η συνθήκη αυτή δημιουργεί μια μουσική σκηνή, η οποία χωρίζεται σε αυτούς που “φέρνουν τα λεφτά” και σε όλους τους υπόλοιπους. Οι οριζόντιες σχέσεις από πρόταγμα μετατρέπονται σε υπόνοια και η αντιεμπορευματική λογική πάει περίπατο. Συμπερασματικά λοιπόν, για εμάς δεν είναι θέμα “προτεραιοτήτων” αλλά θέμα αντιστοιχίας λόγου και πράξης.

Μερίδιο ευθύνης φέρουν και οι μπάντες εκείνες, οι οποίες βολεύονται σε αυτό το ρόλο του “ονόματος”, διαιώνίζοντας έτσι την παρουσία τους μέσα στη σκηνή. Τελικά, συναινώντας σε αυτήν την νοοτροπία, αναπαράγουν ηθελήμενα ή άθελά τους φαινόμενα τοξικής “ειδωλοποίησης”. Επίσης, κομμάτια του κόσμου που κινούνται στα πέριξ της αυτοοργανωμένης σκηνης υιοθετούν αφιλτράριστα τις προσταγές του καταναλωτισμού και τις ενσωματώνουν σε χώρους αντιεμπορευματικότητας. Ενστερνίζονται τον παθητικό ρόλο του πελάτη και αδιαφορούν για τα χαρακτηριστικά της διοργάνωσης, αντιμετωπίζοντας τις διάφορες αυτοοργανωμένες εκδηλώσεις σαν μπαρότσαρκα, προσδοκώντας μόνο φθηνό αλκοόλ και χαλαρή διασκέδαση.

Τελικά δημιουργείται ένας φαύλος κύκλος διοργάνωσης-μπάντας-κόσμου όπου η απήχηση μιας μπάντας ομοιάζει, αν δεν ταυτίζεται, με την εμπορική επιτυχία και μετατρέπεται σε πεδίο άντλησης οικονομικής υπεραξίας για τη διοργάνωση, κάθε φορά που αυτή χρειάζεται

χρήματα. Ο κόσμος με τη σειρά του, ήδη γαλουχημένος συστηματικά στο ρόλο του καταναλωτή, λειτουργεί πολλές φορές με τον ίδιο τρόπο και στις αυτοοργανωμένες εκδηλώσεις. Έτσι, αντί αυτές να αμφισβητούν την ιδεολογική και πρακτική ηγεμονία της βιομηχανίας του θεάματος επί της δημιουργίας, τη διαιωνίζουν και την κανονικοποιούν εντός των d.i.y. κύκλων. Σε αυτές τις περιπτώσεις, οι κινηματικές ταμπέλες και ρόλοι, τα επιθετικά πολιτικά συνθήματα και η γενική “underground” αισθητική είναι απλά ένα εναλλακτικό περιτύλιγμα μιας κατά τα άλλα κανονικής εμπορικής δραστηριότητας με κέντρο το κέρδος, όπου τα προτάγματα της αυτοοργάνωσης υποβιβάζονται σε ιδεολογική γαρνιτούρα. Με αυτόν τον τρόπο, καλλιεργείται η αντίληψη ότι η αλληλεγγύη ταυτίζεται με την οικονομική συναλλαγή και η στήριξη σε ένα σκοπό μετριέται με την ποσότητα του καταναλωμένου αλκοόλ και εξαργυρώνεται τελικά με το αντίστοιχο ποσό των εισπράξεων. Γι’ αυτό τα κουτιά οικονομικής ενίσχυσης είναι άδεια, ενώ τα ταμεία των μπαρ γεμάτα.

—D.i.y. και συλλογικοποίηση—

Ένα ακόμα ζήτημα, το οποίο έχει απασχολήσει πολύ μεγάλο κομμάτι των συζητήσεών μας, είναι το χτίσιμο των σχέσεων. Από την “εύκολη” περίπτωση που αφορά τις σχέσεις των μπαντών τόσο με εμάς, όσο και με την ευρύτερη σκηνή, μέχρι την πιο περίπλοκη περίπτωση των γενικότερων πολιτικών σχέσεων, της βάσης πάνω στην οποία δομούνται, του τρόπου με τον οποίο αναπαράγονται, των σκοπών που αυτές στηρίζουν κλπ.

Από ένα συνδυασμό προσωπικών και συλλογικών μας εμπειριών, συνειδητοποιούμε πως πολλές φορές κυριαρχεί μια βολική αλλά παντελώς αυθαίρετη αντίληψη, ότι όλος ο κόσμος με δεδηλωμένες ελευθεριακές απόψεις, κατ’ ανάγκη συγγενεύει πολιτικά, η οποία υποτιμάει και παρακάμπτει ως αυτονόητες όλες εκείνες τις διαδικασίες οι οποίες είναι προαπαιτούμενες για να δημιουργηθούν σχέσεις πολιτικής συγγένειας, πόσω μάλλον συνθήκες σύμπραξης.

Κατά τη γνώμη μας, οι πολιτικές σχέσεις δημιουργούνται εντός συλλογικών διαδικασιών και απαιτούν χρόνο και ζύμωση για να αναπτυχθούν και να ριζώσουν. Δεν μπορούν να υπονοηθούν ούτε να αντικατασταθούν από δίκτυα διαπροσωπικών σχέσεων, ασχέτως αν τα

ίδια άτομα συναναστρέφονται και εκτός συνελεύσεων. Αναγνωρίζοντας ότι ένα σημαντικό κομμάτι d.i.y. εκδηλώσεων είναι αποτέλεσμα τέτοιων κοινωνικών επαφών, θεωρούμε ότι θα ήταν καλό να δοθεί μεγαλύτερη βάση στη δημιουργία συλλογικών πολιτικών διαδικασιών με σκοπό όχι μόνο την αρτιότερη οργάνωση των σκηνικών αλλά και την απαραίτητη ανάλυση των σκεπτικών και των προταγμάτων που πραγματώνονται σε αυτά.

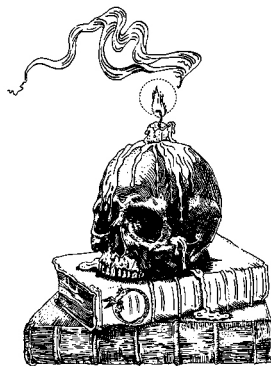
—Επίλογος—

Κλείνοντας, πιστεύουμε ότι παρά τις χρόνιες προβληματικές της σκηνής, υπάρχουν προσπάθειες ατόμων και συλλογικοτήτων που προωθούν θεωρητικά και πρακτικά τα περιεχόμενα της αυτοοργάνωσης, και αντιλαμβάνονται το πολιτικό d.i.y. ως πολιτικό πρόταγμα και όχι ως χόμπυ που γεμίζει τον ελεύθερο χρόνο τους. Παρ'όλα αυτά, μιας και ο αριθμός των σχετικών ομάδων σήμερα είναι τραγικά μικρός αναλογικά με το μέγεθος της σκηνής, θεωρούμε πολύ σημαντική τη δημιουργία και τη στήριξη νέων συλλογικοτήτων και δομών, που θα ασχολούνται με το πολιτικό d.i.y. Η άμεση εμπλοκή όλο και περισσότερου κόσμου σε ενεργές διαδικασίες πολλαπλασιάζει τις πρακτικές δυνατότητές μας, τις ανανεώνει, τις εμπλουτίζει με περισσότερη δημιουργικότητα και φαντασία, και διευρύνει δυνητικά τα πεδία της θεωρητικής μας ανάλυσης.

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΕΣ ΔΟΜΕΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΣ

D.I.Y. ΡΩΓΜΕΣ ΣΤΗΝ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ

—Υπόγα Κ94, Σεπτέμβρης 2021—

Υπόγα Κ94 - Σεπτέμβρης 2021
<https://yrogaκ94.noblogs.org>